

L'ESQUELLA

DE LA TORRATXA

REDACCIÓ: ARAGO, 290
TELEFON 23994

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MIG, 17
TELEFON 19937

PERTANY A LA BIBLIOTECA DE L'ATENEU BARCELONÉS

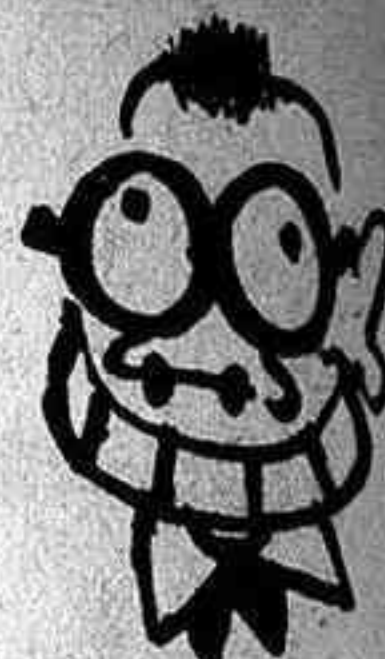
LA QÜESTIO D'ETIOPIA A LA S. D. N.

- No sap el que ens alegrem de veure-la.

CINQUANTA CÈNTIMS

NOTICIES QUE FAN RIURE

Tal com ens arriben als dits, o més ben dit, als ulls, sense engaltar, aboquem a la curiositat del lector disposat a alegrar-se aquestes diverses notícies que retallem de diversos col·legues, seriosos tots ells, però que fan riure a desgrat dels seus propòsits, com passa sempre amb les coses serioses:

LOS HITLERIANOS EN AUSTRIA SON CONFISCADAS LAS PROPIEDADES DE LOS ROTSCHILD

Viena, 27.—Han sido confiscados en provecho del Reich los bienes de Alfonso Rotschild, en Waidhofen, Steinbach y Landau. Igualmente han sido confiscados los bienes del barón Luis Rotschild, pero los del barón Eugenio —quien posee un pasaporte extranjero— no han sido violados.

Los cuatro palacios que los Rotschild poseían en Viena han sido destinados a residencia de los Estados Mayores de otras tantas formaciones del partido nacional-socialista.—Fabra.

Això pot servir d'exemple a aquells que fan aquesta guerra de pela amb vint i que han portat Hitler a Espanya per poder seguir pagant jornals de sis rals als pagesos.

Sembla que ben aviat els pagesos, en el més urbà sentit de paraula, seran ells.

★

HOM ELS ALLIBERA...

Copenhaguen, 24.—El "Social Demokraten" anuncia que els tribunals decidiren ahir alliberar aquesta nit tres dels nacional-socialistes arrestats amb motiu de l'incident ocorregut el 13 d'abril, en què Wettergaard féu diversos disparats de pistola contra el ministre de Justícia.—Fabra.

...I ELLS HO APROFITEN PER A ENTRENAR-SE MILITARMENT

Copenhaguen, 25.—El periòdic "National Tidende" publica una informació segons la qual la policia sorprenqué ahir un grup de 240 nazis danesos que efectuaven exercicis militars a Nordre Birk, als voltants de Copenhaguen.

La policia detingué nou caps nazis, entre els quals figura l'enginyer Petersen, el qual feia poc que havia estat alliberat provisionalment, mentre se li instrueix el sumari per haver fet uns disparats contra el ministre de Justícia en el moment que aquest pronunciava un discurs al Parlament.—Fabra.

Això és la impunitat local que deriva de la impunitat nacional i de la internacional i de la universal i de la mundial, filletes totes del Comitè de la No Intervenció.

★

EL DIARI DE MUSSOLINI FA D'INCONTROLAT

Roma, 24.—Ha estat recollida per la policia, l'edició d'avui, de "Il Popolo di Roma".—Fabra.

—Roma, 25.—Ha estat recollida avui, per segona vegada, l'edició de "Il Popolo di Roma".—Fabra.

Aquest amic de Chamberlain està tan carregat de bones intencions que de vegades ha de renyar-se ell mateix.

★

"PERSECUCIO IMPLACABLE DE LA CINQUENA COLUMNA"

Madrid, 24.—El governador civil de Madrid ha dirigit una salutació al poble madrileny; ha dit que es disposa a complir la seva difícil missió a benefici d'Espanya, de la República i del Front Popular.

Promet un sanejament de la reraguarda i un sanejament implacable de la cinquena columna.

Nosaltres entenem que la cinquena columna, més que sanejar-la, el que cal és exterminar-la.

Vostès no ho creuen així?

Una informació inesperada

Barcelona serà camuflada per a despistar els aviadors feixistes

Per a la tranquil·litat domèstica i personal dels que s'imaginen que totes les molèsties de la guerra queden reduïdes a la lectura diària del Comunicat oficial, anem a donar una inesperada notícia, que ens ha facilitat, amb les degudes reserves, una gentil dactilo de la MECA:

Es un fet que per tal d'amagar l'ou als aviadors italo-alemanys, Barcelona serà molt aviat camuflada. De la riba esquerra del Llobregat fins a Sant Adrià, serà estès —servint-li de suport al nord i al sud, respectivament, el Tibidabo i el Montjuïc, i a l'est i a l'oest sengles peus drets metàl·lics actualment en construcció—, un immens cel·ras de tela pintada que reproduirà en tamany natural i a vista d'ocell una planúria de camps, horts i vinyes clapada çà i lla d'alguna masia construïda en cartó.

Es clar que s'ha pensat que l'escamoteig de Barcelona no tindria cap eficàcia si els feixistes no la veïessin per enlloc, puix que de seguida endevinaríen el truc. Ja són ases —i si no, no serien feixistes—, però no tant per no sospitar poc o molt que alguna els n'hi féiem.

La trampa es completarà tapant el Besós, fent Besós del Llobregat i creant amb vidre i paper d'estany, com acostumen a fer els pessebristes, un altre Llobregat, a prop de Gavà. Un cop fet el riu (perdó: la martingala dels Dos Rius), en la vasta extensió del Pla del Llobregat, serà estargida, en fusta, xarpellera, uralita, cartó, guix i tela metàl·lica, una falsa capital, amb el corresponent Montjuïc arran de mar, el monument a Colom als seus peus, el Tibidabo al fons i la Sagrada Família i l'estació de M. S. A. allà on correspongui.

•NUESTRO EJERCITO.

Revista tècnica militar, s'anuncia amb una gran retafila sumarial que acaba dient:

ARTICULOS DE: Teniente coronel "Cordon", coronel "Estrada", capitán "De Grado", comandantes "Ortega", "García Val", "Segarra", "Corpus Barga", "Antonio Machado" y otros.

No sabem que Corpus Barga Antonio Machado i altres fossin comandants, però ens alegrem de saber-ho i els felicitem cordialment.

★

DE «LA VANGUARDIA» LA DEMOCRACIA MUNDIAL AL LADO DE LA REPUBLICA ESPAÑOLA

Una significativa cara del Secretariado de la Sociedad de las Naciones al rector de la Universidad Autónoma de Barcelona.

Ens agrada veure aquesta significativa cara del Secretariado de la Sociedad de las Naciones.

Fins ací arriben les dades que ens ha estat facilitades d'aquest camuflatge que, ultra evitar-nos la incomoditat de les alarmes i els bombardeigs, ens permetrà de circular sense paraigua per la ciutat els dies de pluja.

Ara només ens cal recomanar discreció als nostres lectors. Si la notícia que acabem de donar-los comencés a córrer, podria arribar a coneixement dels facciosos i perdríem bona part d'elles. Pregoem, per tant, que els nostres abnegats lectors se sacrifiquin una vegada més i s'abstinguin de repetir la informació a les persones de la fidelitat de les quals a la causa no n'estiguin ben convençuts.

ESPERANT COTXE
—Volen pujar en aquest

EL TEATRE SEVILLÀ LOPE DE VEGA HA ESTAT INCENDIAT
— Ja estic cremat, ja no puc més!

EDITORIAL

Elogi de la reraguarda

Fa uns dies el nostre fraternal collega «La Vanguardia» publicava un interessant i justíssim editorial dedicat a elogiar la reraguarda.

No cal dir que subscriuim en tot i per tot aquell judici tan encertat i tan seriós. Però com que a nosaltres la serietat no ens ve bé, sinó que més aviat ens fa nosa, volem extreure el tema i treure'n més partit si és possible parlant més clar i net.

Volem atorgar als molts i merescuts elogis que l'estoïcisme, l'honestetat i la ferma exemplar de la nostra població civil, admiració del món sencer, han merescut del diari de les esqueles, que la nostra reraguarda, o si-

qui els ciutadans que la encarnen amb tan meravellosa i soferta carnadura, mereixen a més a més de l'admiració i el respecte del món sencer el respecte i l'admiració del món que barrejat amb ella no s'adona prou de l'obligació que té d'ésser respectuós i educat amb ella.

Els arbres, segons a qui no li deixen veure el bosc.

Volem dir que un ciutadà o una ciutadana o un infant de la nostra reraguarda, mereixen que tothom, cambres, botiguers, tramvaires, forners, estanquers i responsables de tota mena, tenen obligació ineludible, precisament en nom de la revolució i de la guerra que els fills i germans fan al

front i els pares i fills suporten tan admirablement, tenen obligació, repetim, de tractar-los amb admiració i respecte i mitigar-los amb una cordialitat extremada i educada, que per cap concepte és incompatible amb la democràcia, els sofriments i malsons de la guerra.

Cal, doncs, que això que es pot exigir i imposar a tothom no calgui demanar-ho massa vegades.

En altres llocs d'aquest número trobarà el lector més detalls d'aquesta exclamació, que ens hauria plagut més poder silenciar.

I com deia aquell castellà:

—Al buen encendedor con pocas palabras basta.

Plató X. Xan, caricaturista xinès de set anys col·laborador «honoris causæ» de L'ESQUELLA

ra nord-americana i els cossos dels mariners volen en l'aire. Un dels avions té la forma d'un monstre humà amb les dents llargues. ¿Per què?, li pregunta el periodista: «Perquè els japonesos són dolents».

Un altre dibuix en dos quadres. Un japonès és obligat a agenollar-se per un policia europeu. Això ja és més infantil, però molt ori-

ginal. Els japonesos no en són tant d'originals: «doneu un vestit a un sastre japonès perquè us en faci un d'igual, ens explicava un viatger, i us el copia fins amb els estrips, les taques i els botons que hi manquen!». Per això els japonesos copien exactament els procediments alemanys. L'estrany és que a Xina hi maten xinesos i no espanyols.

Quan vàrem decidir que L'ESQUELLA no podria sortir mai més a causa de trobar-nos amb tota la mà d'obra humorística al front, almenys que un dia o altre s'acabés aquesta guerra que ens fan Hitler i Mussolini S. A. E. (Societat Anònima Espanyola), encara que si s'havia d'acabar un dia amb la victòria estrangera estàvem disposats a esperar l'altre, per llunyà que fos, en què inevitablement la victòria ha d'ésser nostra, quan vàrem decidir, diem, sacrificar L'ESQUELLA en l'altar de la victòria, poc ens podíem pensar que, quan decidíem fer-la sortir novament per guanyar la guerra des d'aquesta altra trinxera que no ens havíem adonat fins ara que ho fos, perquè tenim el defecte d'ésser massa modestos, ens trobaríem amb uns efectius de nous combatents que mai no hauríem sospitat!

I heu's ací que, a més a més, i ben allunyat de les lleves —té set anys—, ens podem fer avui amb un nou col·laborador, un espontani, perquè som nosaltres que l'hem descobert en les pàgines de «Le Soir», el noi xinès Plató X. Xan, que ha fet una exposició a París que ha deixat sorprès el públic, no sclament per l'art de les caricatures, sinó per la seva intenció.

El menut Plató, fill d'un diplomàtic xinès, lluita ja, des de París, contra els invasors de la seva pàtria i contra la indiferència del món. Per això nosaltres el nomenem avui col·laborador «honoris causæ».

Plató X. Xan començà a pintar a l'edat de divuit mesos, quan els altres infants no es preocupen encara d'altres coses que de la collectivització de les vaques, els pits, els biberons i altres animals lleters, i a tres anys ja dibuixava paisatges tropicals amb tigres i tot.

Actualment els seus dibuixos són comentaris del que sent explicar al seu pare. Un dels dibuixos representa el bombardeig del «Panay». Les bombes cauen a ràfec sobre el pont del vaixell, que s'enfonsa, i la bande-

Dels dos dibuixos que reproduïm, l'un representa un projecte de grup escultòric en el qual s'hi veuen els nusos del President Lebrun, Hitler —un Hitler nipó—, Blum, Mussolini i el cadàver d'Etiòpia. Fora de les figures principals cal admirar, però, el moviment de la multitud que fa irrupció a la plaça. Fixeu-vos amb la porta de mà dreta, que salta arrabassada. L'altre dibuix representa la situació d'Europa després de l'Anschluss. Hitler entra

a Austria, mentre Schusschnigg en fuig i M. Lebrun encarrega M. Blum de forma Govern, mentre contempla furios Mussolini suant sang i aigua en el Brenner. Mentrestant, els avions alemanys van cap a Espanya...

Plató X. Xan parla quatre llengües: el xinès, el francès, l'anglès i l'alemany. Quan vol exigir alguna cosa ho fa en aquest darrer idioma, perquè sap que, per ara i tant, és irresistible.

Anècdotes de guerra

LLIÇO DE COSES

Un comissari de companyia, en un moment de descans, parla als soldats i els aconsella temperança. Els explica que l'ús de les begudes fermentades és una necessitat fictícia creada per un excés de civilització, i que els animals obeeixen la naturalesa donant-ens sempre a l'home un exemple de sobrietat.

—Per provar-ho —els diu— col·loqueu un ruc entre una galleda d'aigua i una del millor Priorat... Per quina creieu que es decantarà?

—Per la de l'aigua!—respon un soldat, de nas vermell com un pebrot.

—Per què?—torna a preguntar el comissari.

—Perquè és un ruc!

HEROISME

Han arribat a Figueres, amb permís, dos soldats. Un d'ells, al bar, conta coses del front.

—Tot d'una veig que se m'acosta un tanc Engrapo una bomba de mà, la llengo i el tanc s'atura en sec... El tres italians que anaven dintre van quedar per fer-ne mandonquilles...

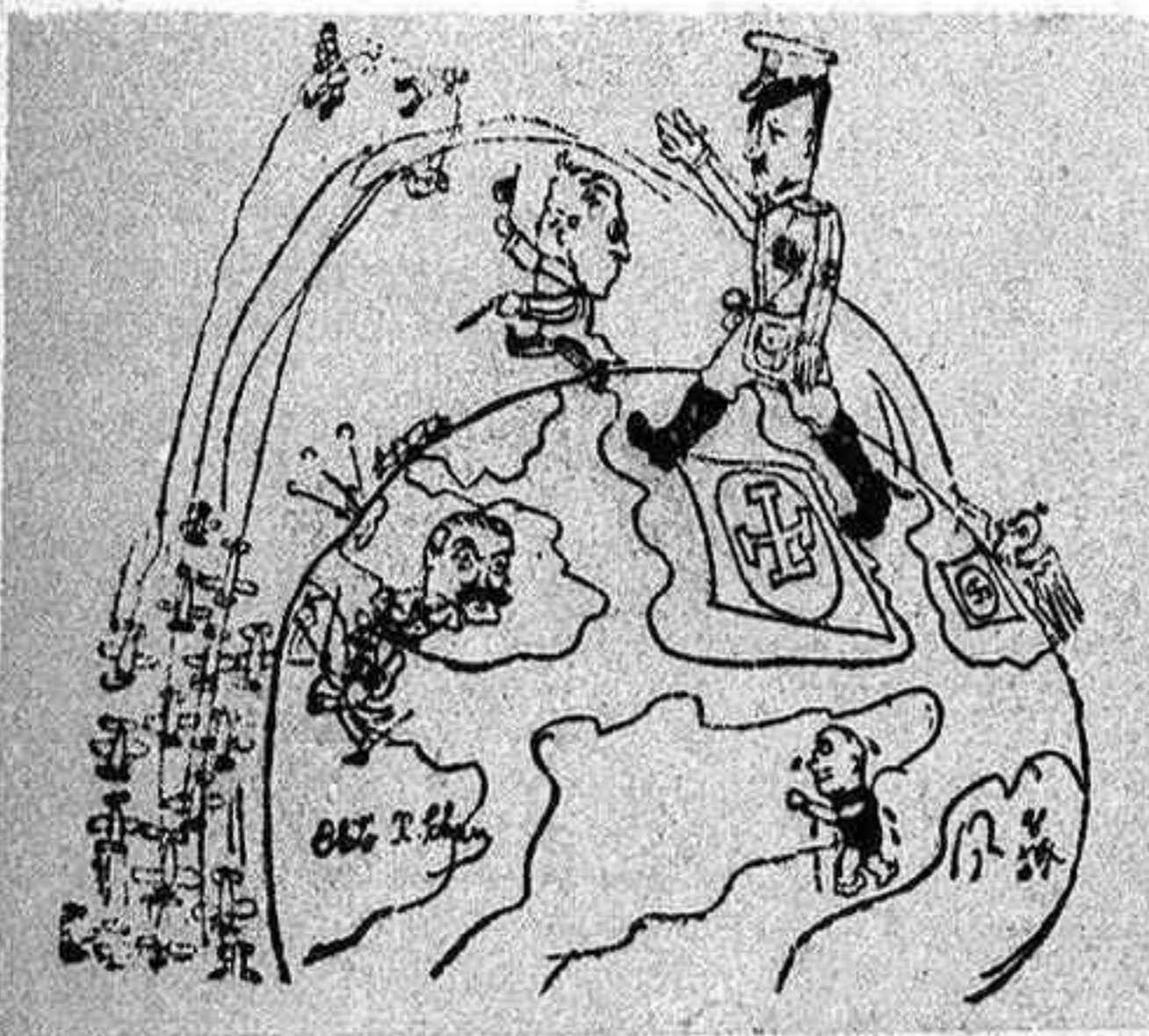
El seu company, amb la gorra de gairell i picant l'ullet als que escolten, diu:

—¿Tu, Pep, vas deturar el tanc? ¿Tu?

El Pep s'atabala una mica, però de seguida reprèn:

—Sí, home, sí...! Tu vas desfer el que venia al seu darrera.

—Ah! ¡Em pensava que t'ho callaries!

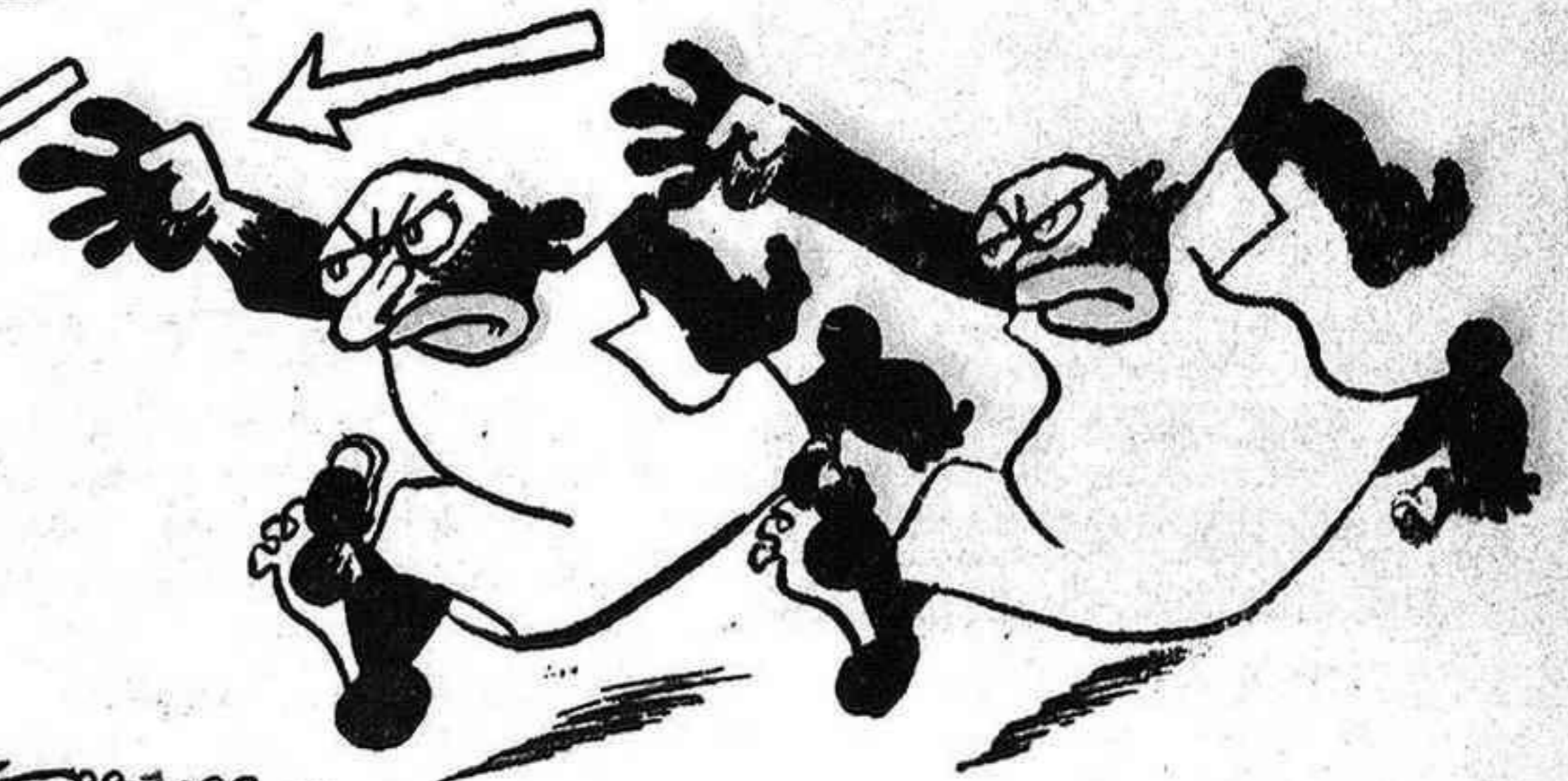
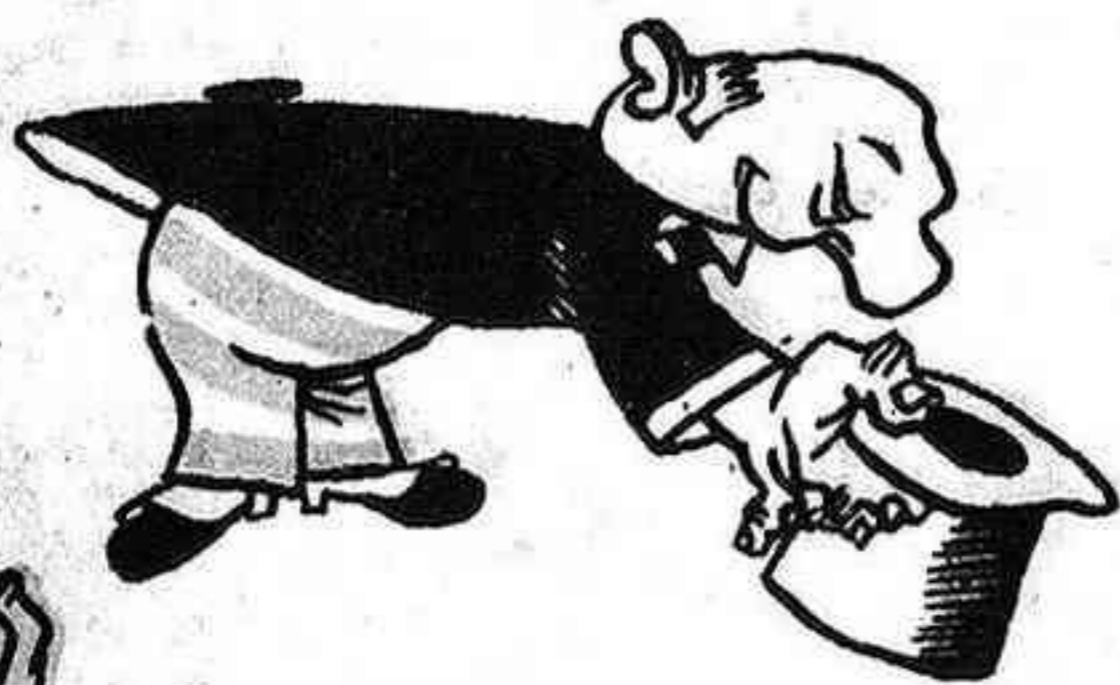
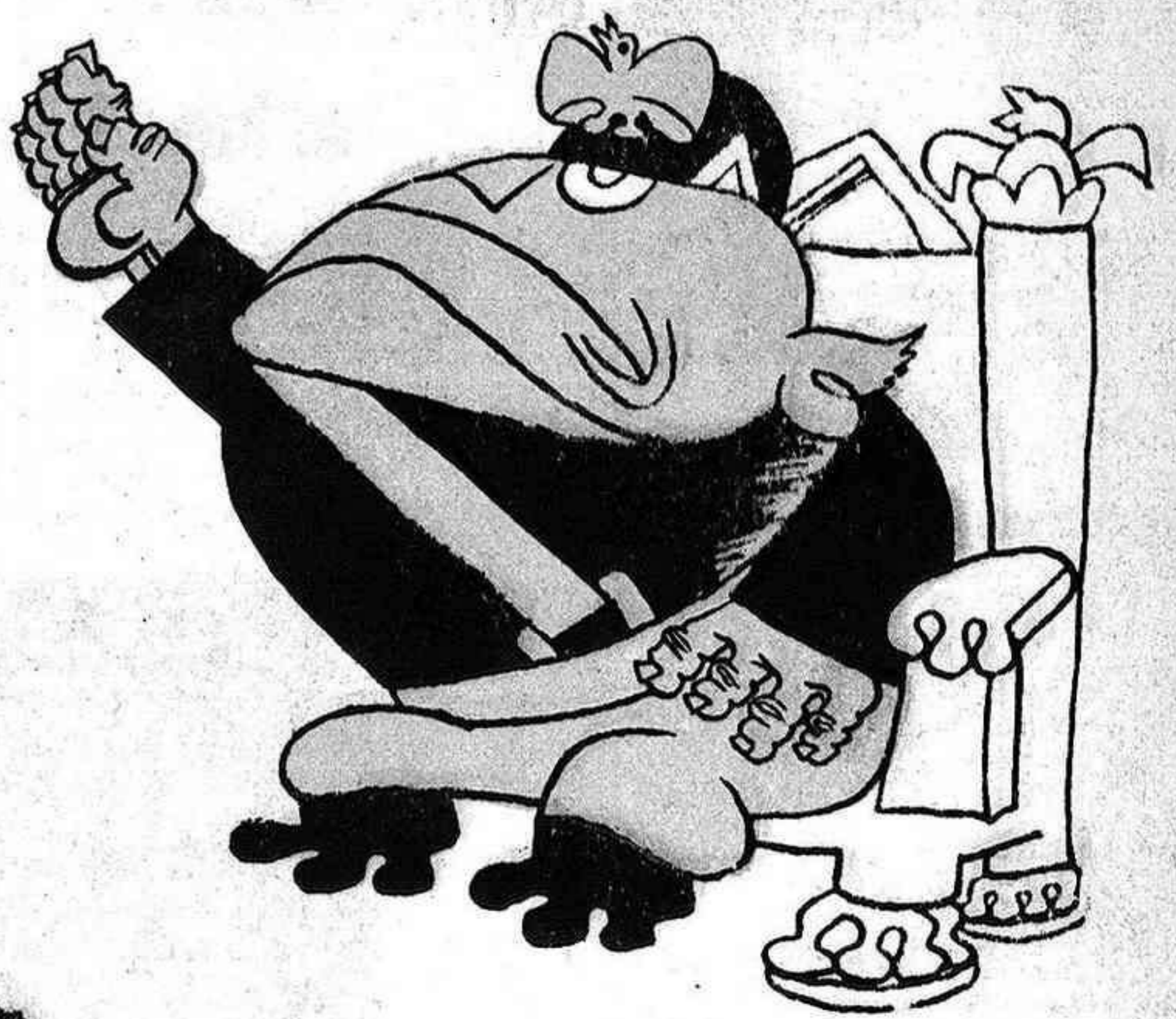

Europa després de l'Anschluss.

EI RECONeixEMENT

A EUROPA

A ABISSINIA

2006 Oriol

El Comitè de no intervenció es nega a desocupar el local que ocupa, després d'haver-se declarat en vaga

MISTERI

Ahí a primera hora de la tarda, els veïns del Foreign Office sentiren una gran estranyesa, degut a no veure sortir, com veien sortir, en dies anteriors, els honorables membres del Comitè de No Intervenció, els quals havien celebrat durant el matí la seva vuit-cents-cinquantesena sessió, i havent assolit, també com de consuetud, el més unànime dels desaccords.

Els alludits i estranyats veïns comunicaren llur inquietud al policia de la cantonada. Aquest la traslladà als seus superiors. I aquests, en companyia del Jutge d'instrucció, es personaren immediatament al local on celebra les seves sessions el Comitè de No Intervenció.

—Obriu, que volem entrar!—cridà el jutge adreçant-se als de dintre.

El silenci més absolut respongué a les paraules judicials.

Les autoritats quedaren molt estranyades davant la no resposta dels no interventors. Afinant les oïdes, les dignes autoritats percebieren una mena de roncs generals, el sentit clar dels quals no pogueren acabar de desxifrar, car els roncs—uns roncs honorables, no cal dir—eren proferits en vint-i-quatre idiomes.

EL SON DELS JUSTOS

No hi havia cap dubte. Els dignes membres del Comitè de No Intervenció dormien com a soques.

Tots els esforços per a trencar-los el son resultaren inútils. Els delegats vinga dormir. El jutge vinga trucar. Al cap d'una hora i mitja de l'ininterromput diàleg entre els trucs i els roncs, el jutge decidí apellar als serveis d'un manyà.

La porta fou oberta. I l'espectacle que es presentà a la consideració dels nou-arribats, no pot ésser descrit sense ofendre el crèdit i el respecte que mereix una corporació tan honorable com el Comitè de No Intervenció. Figureu-vos vint-i-quatre senyors, despulats de les americanes i descalçats de les sabates, dormint beatíficament.

Un rètol, damunt la taula, deia: «Féu el favor de no despertar-nos. Estem practicant una vaga amb la corresponent ocupació de local.»

El jutge posà immediatament una cara de setze jutges, i demanà el Codi britànic per a veure quina actitud calia adoptar davant d'una vaga semblant.

Però, all, que les lleis britàniques no eren aplicables als delegats, tots ells súbdits estrangers... Aleshores, carregats de paciència, les autoritats decidiren esperar que els membres del Comitè de No Intervenció despertessin de llur son.

DECLARACIO DE PRINCIPIS

Eren les deu de la nit, quan el delegat italià va despertar-se.

En despertar-se, va picar de mans, cridant el cambrer, mentre li demanava:

—Un platí de macarroni!

El jutge interrompé:

—Alto els macarrons!

Ací, l'italià anava a blasfemar, segons el tradicional costum de la seva pàtria.

Però fou tallat en la intenció per un periodista, corresponsal americà, que, quattilles en mà, l'escometé:

—¿Voldríeu dir-nos el motiu del vostre son intempestiu?

—Prou—respongué el delegat italià—. Com sigui que no cobrem el sou, hem resolt declarar-nos en vaga, ocupant el nostre lloc de treball, segons la més nova modalitat del dret de vaga. D'aquesta manera, coronem brillantment la nostra persistent actuació. El Comitè de No Intervenció no intervé en les tasques de la no intervenció. Què us sembla?

—Magnífic!—respongué l'americà—. I el patró, què diu?

—El patró? Els patrons són tots tallats pel mateix patró. Tan si es tracta de particulars com d'Estat, sempre es neguen a pagar les despeses. Així, el Comitè ha arribat a la desastrosa situació financera actual. Però els delegats som gent conscient. Si no hi ha honoraris, els honorables no treballen.

Mentrestant, s'havien ja despertat els altres delegats. I començaren a contar misèries.

—Dec un any de pensió—declarà l'alemany—i ja ningú no em fia. Em veuré obligat a menjar els sucedanis que fabriquen els químics del senyor Goering. I, francament, això està bé pels nacional-socialistes. Però, pels alemanys, és demanar-los una mica massa.

—M'adhereixo, m'adhereixo!—exclamà el portuguès.

—Idem, idem!—afegí l'albanès.

—D'acord, d'acord!—continuà el polonès.

El delegat italià, conclougué:

—Com podeu veure, la unanimitat, com de costum, és perfecta. Si hom no troba una fórmula, caldrà que Europa prescindixi dels nostres serveis. I cregueu que ho sentim, per a la bona marxa de la guerra!

EL COMITE ES DIVERTEN

Dites les anteriors paraules, el Comitè de No Intervenció es dedicà al programa de diversions previst. El delegat italià trencà el foc amb l'ària «Oh, paradisso!», de «L'Africana», que dedicà al conquistador de l'Abissínia, el signor Mussolini.

A continuació, el delegat anglès passà la maroma amb l'habilitat en ell acostumada. El delegat alemany, que prenia cervesa darrera cervesa, es lliurà a un petit treball de prestidigitació consistent en realitzar, a la vista del públic, un petit «Anschluss», a conseqüència del qual passaren al seu poder tres rellotges i dues carteres pertanyents a d'altres delegats.

A les cinc de la matinada, els vaquistes prengueren un desdèjuni, damunt mateix de la taula de deliberacions. A les set, es feren portar la premsa; a les vuit, escriviren a la família; a les deu quaranta escombraren el local; a les onze hores tretze minuts, iniciaren una brillant i discutida partida de set i mig. Damunt de la taula es jugaren colònies, cuirassats i zones d'influència.

R. L. P.

A l'hora de redactar aquesta crònica, la vaga continua amb tota la seva intensitat. Les autoritats angleses estan cercant mitjancer o bé organisme capaç de conciliar l'estat econòmic del Comitè de No Intervenció.

Però sembla que l'únic organisme competent és el mateix Comitè de No Intervenció. Aleshores, resulta que l'esmentat Comitè no pot resoldre la seva vaga pel motiu de trobar-se en vaga.

Ens trobem, doncs, davant de la política de no intervenció portada fins al darrer extrem. Sempre havíem pressentit que les tasques del Comitè londinenc acabarien en un «impasse».

Mal, però, no hauríem previst un tan debilitat i fulminant «requiescat in pace».

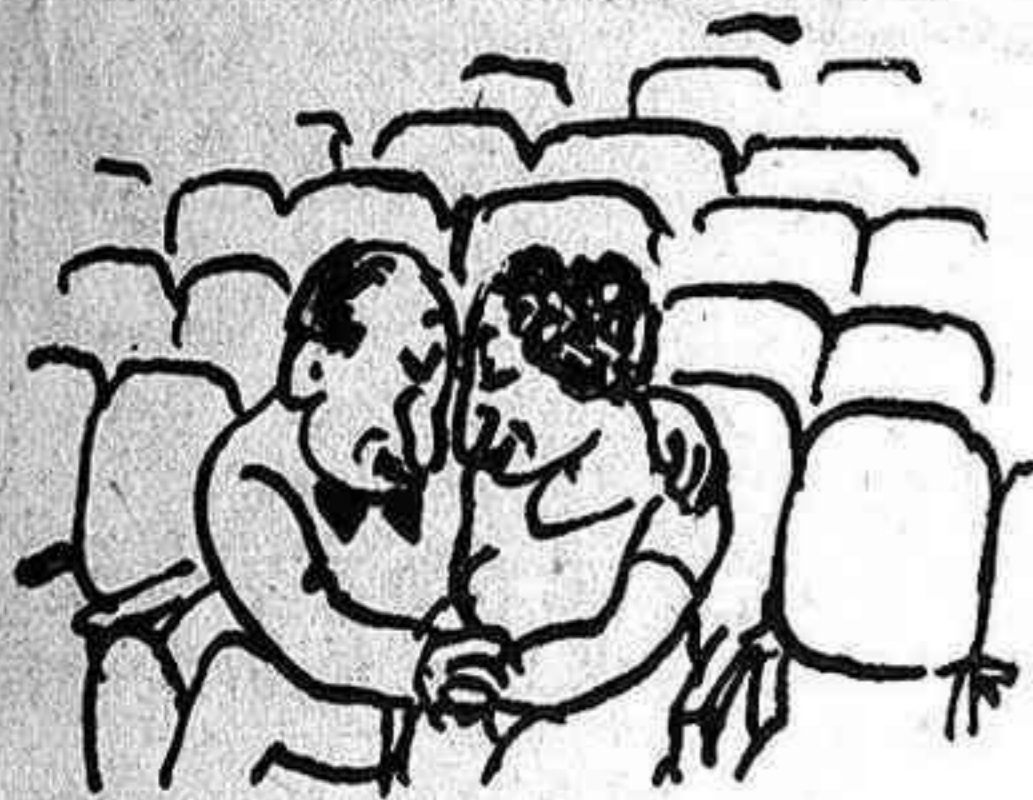
CONVENT DE SALAMANCA

—Si seguim vivint a la sopa, ens donaran hòsties!

L'ESPECTADOR QUE NO VOL PASSAR PER NABAB

La més inofensiva de totes les víctimes del bombardeig dels dies 17 i 18 de març, fou la «Xela», la qual estava en plena lluna de mel. Havia fet irrupció a l'escenari del Teatre Català de la Comèdia amb una empena que amenaçava endur-s'ho tot, i, pobretal, l'espetec de les bombes va desinflar-la i va arraulir-se com un pollet mullat. Les dues o tres mil pessetes que aportava diàriament al Comitè Econòmic del Teatre es reduïren a dues o tres centes, i, com a conseqüència, va acabar les «agalles» i va pansir-se com una figa.

Un vespre, en encendre's els llums de la sala i quan el tercer engegà la «simfonia», a les butaques només hi havia un matrimoni.

Sigui perquè fes fred, sigui perquè el soroll a buid els impressionés, marit i muller, instintivament, s'aproparen l'un a l'altre, fins gai rebé a confondre's, com si necessitessin el refugi mutu de llur afecte. Així que el tercer acabà la peça i s'encengueren els llums de la bateria, la parella es despreguà i es dedicà a passejar la vista per la sala, àvida de comptar quants eren els qui aquell dia s'havien interessat per la comèdia de Xavier Benquerel. Amb una sorpresa de la qual els costà refer-se, constataren que no hi havia ningú més que ells. Llavors, esverats, cridaren un acomodador, amb el qual, mentre la dona no trobava la manera de tancar els ulls, oberts com unes taronges —per què renovar el símil, si ja està bé?— el marit sostingué un diàleg si fa no fa, així...

—Permeti... ¿Els músics han tocat només per a nosaltres?

—I una mica per a nosaltres, senyor.

—¿I vostès, i els porters, i les taquilleres, també sou ací només per a nosaltres?

—Complim els nostres deures amb el públic.

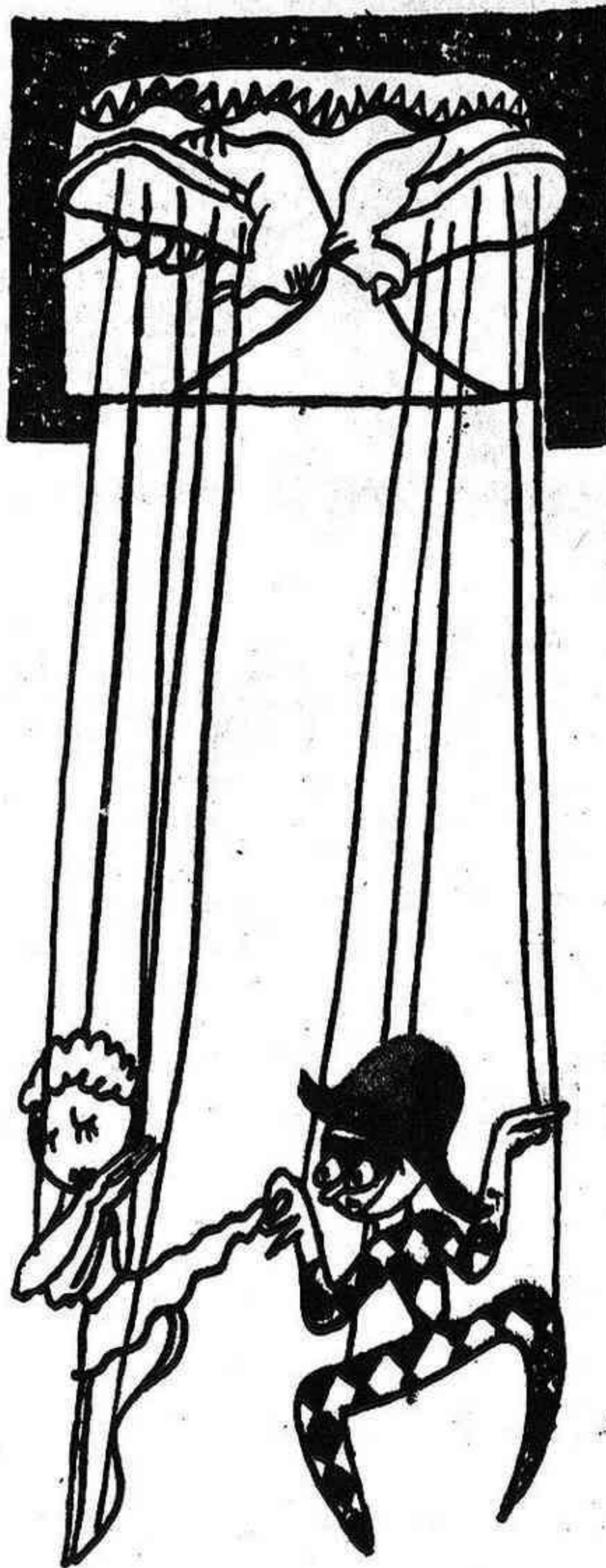
—Però el públic, això tan vast que tots coneixem per públic, ¿només som la dona i un servidor, avui?

—Cosas de la guerra.

—¿I ara, els tramoistes hauran muntat les decoracions i els comedians s'hauran vestit i maquillat i faran comèdia només per a nosaltres?

—Com vostès disposin.

—¿Però que ens han pres per milionaris? I agafant la dona pel braç sortiren escapats cap a la Rambla, mentre tot el personal del teatre es fregava les mans amb aquella il·lusió que els feia el poder anar al llit d'hora.

POTI-POTI
TEATRAL

N'HI HA, PERO, QUE BADEN

El fet, rigorosament verídric, que acabem de contar, ens en recorda un altre de semblant, llegit en un periòdic parisenc després dels fets provocats pel feixistes francesos el febrer del 34.

Pel lloc on es troba, el teatre dels «Ambassadeurs», de la capital de França, fou el qui sofrí més les conseqüències dels adrarulls. Aquell dia, com que no s'havia previst que l'espectacle hagués de suspendre's, molts dels artistes feren cap al teatre, tot i que pel camí hagueren de suportar empenes i corredisses. I un cop en el teatre s'hi trobaren bloquejats, amb algunes altres persones que s'hi havien arrecerat cercant una mica de refugi.

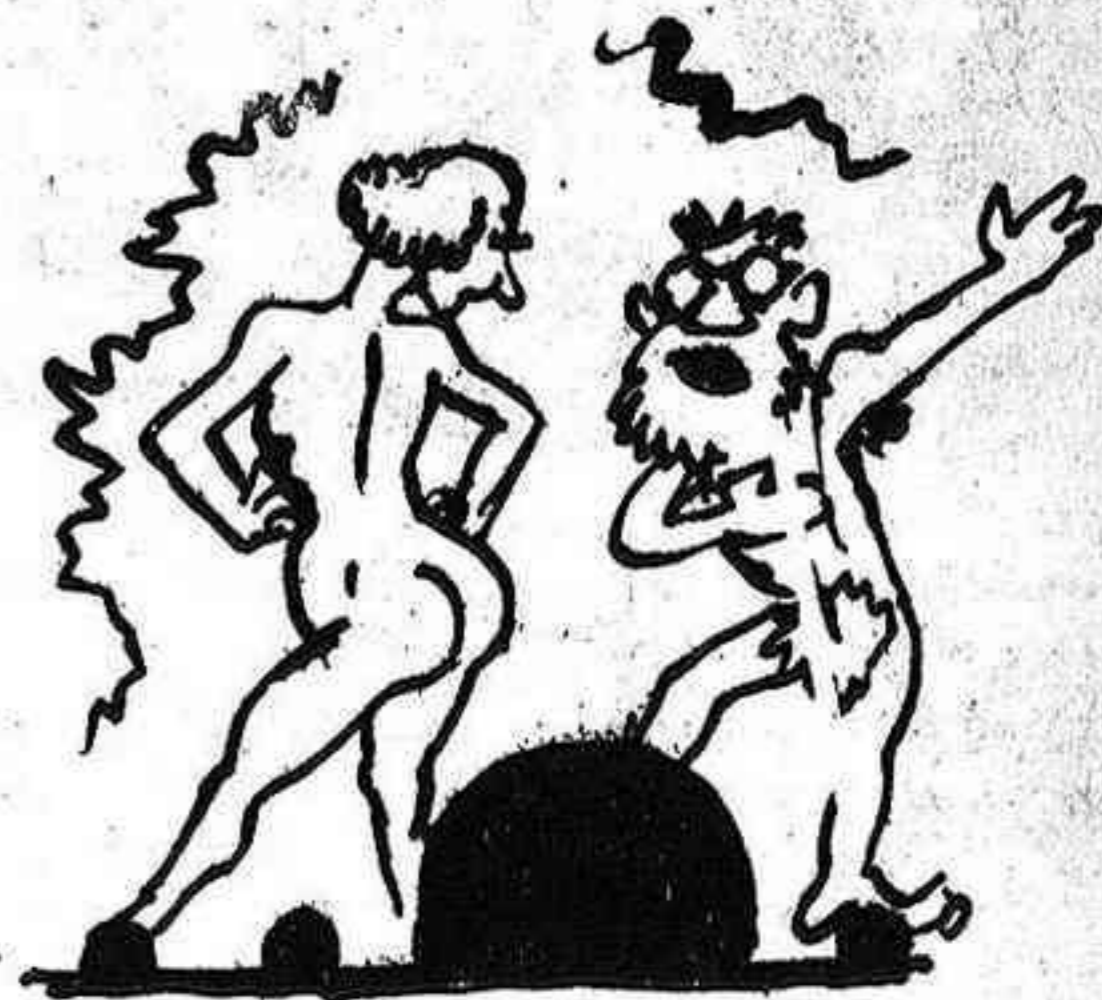
La sortida del teatre pel costat de la plaça de la Concòrdia quedà obturada per l'espetec de la fuselleria i el nombre dels que s'hi esbatussaven, i per la banda de l'Avinguda Gabriel un autobús en flames barrava la porta.

Tot i això, hom velé arribar, cap a les nou, una parella molt elegant, que es féu obrir la porta i preguntà, amb la més seràfica simplicitat, a quina hora començaria la funció...

TEATRE DE NATURA

La conformitat de Pous i Pagès de què es retrotraqués l'acció de la seva comèdia «Senyora àvia vol marit», per tal d'estalviar als còmics unes despeses en indumentària que pugnen amb la Nova Economia, va decidir els nostres benvolguts amics de «Pentalfa» a sol·licitar-li que els autoritzés per a fer-ne una representació a l'aire lliure, retardant l'acció a l'època d'Adam i Eva, la qual cosa els permetria convertir en paradís terrenal el camp nudista on havia de tenir lloc la representació.

Pous i Pagès, que d'ençà del 19 de juliol no té un no per a ningú, accedí amablement al desig dels pentalfes, i tot feia preveure

l'èxit de la sessió, a la qual el notable autor havia promès assistir, sempre que li fos tolerat anar-hi en calçotets, ja que no es veia amb cor d'excedir-se amb més concessions.

Passà, però, que a l'hora de repartir els papers de «Senyora àvia vol marit» el professor Capo s'adonà que en temps d'Adam i Eva encara no hi havia àvies, i calgué, amb molt de sentiment, desistir del projecte.

El contratemps ha estat doblement lamentable si es té en compte que Maria Morera, que interpreta la protagonista al Teatre Català de la Comèdia, s'havia brindat a interpretar-la també en la projectada sessió de teatre de Natura i no cal dir que hi havia una veritable expectació per a veure-la tal com Déu la posà al món.

VAQUERIA SUISSA

Antoni Gimbernat, el popular actor, deia dies enrera a un amic, parlant de subsistències, tema preferit de la gent de teatre.

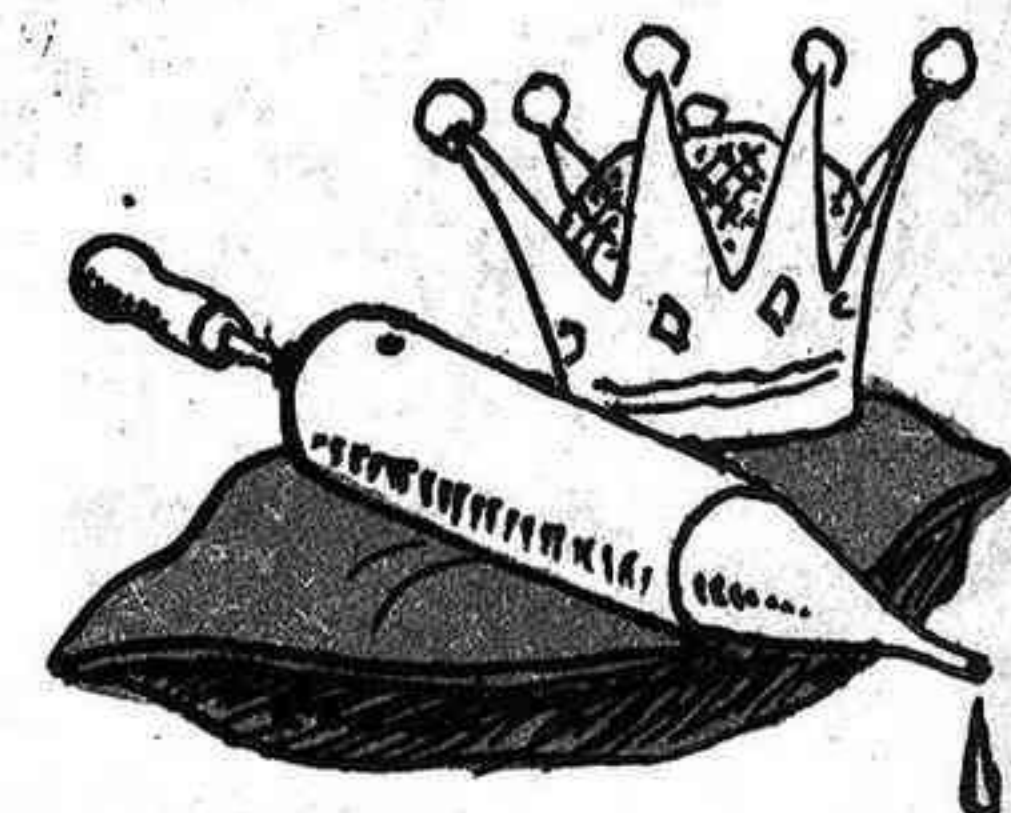
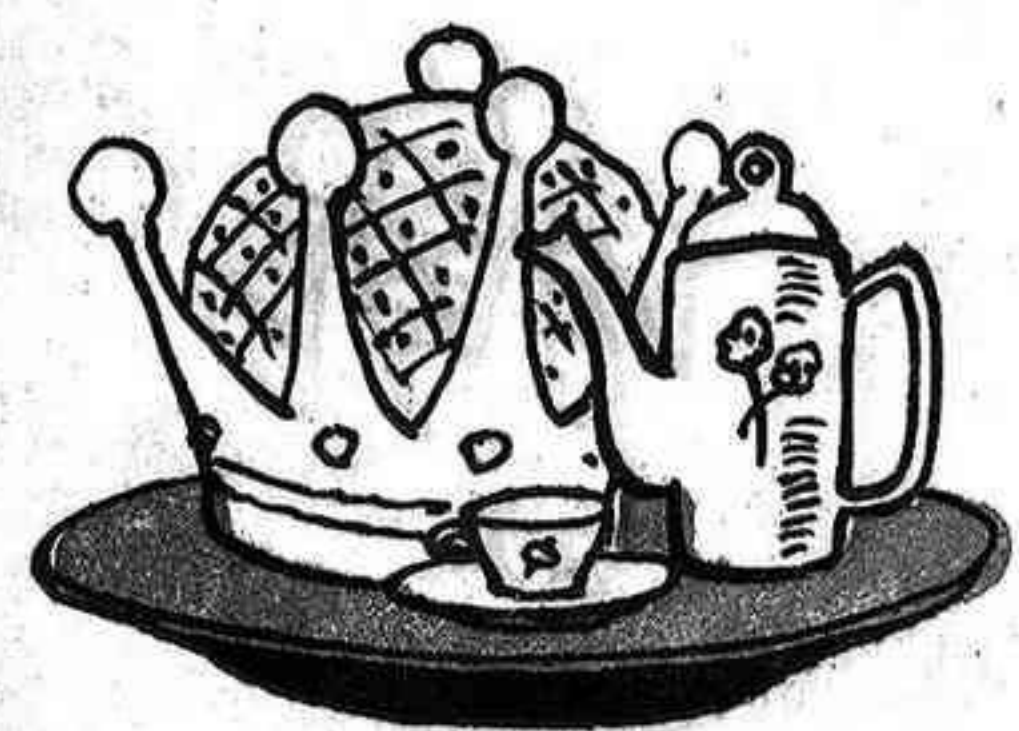
—Com que la dona i jo ens nodrim de menes que fins ara havien estat exclusives de les vaques, tals com naps, remolatxes, raves, etc., cada matí, en llevar-nos, ens expremem sengles mugtons, en la confiança que un dia o altre podrem desdejunar-nos...

el Víctor Manuel d'Albània ha casat per reial ordre del seu amo i senyor **BENET I**

Rei de reis i Emperador gairebé tota Abissínia

(Del noumat especial)

ELS QUE VAN DE CORONETA

Som arribats (com diuen a l'Empordà) a la capital d'Albània (té; ara no recordo com es diu la capital d'Albània) en missió especial per compte de L'ESQUELLA DE LA TOR-RATXA, per tal d'assistir a les noces del rei Zogú, que es casa per reial orde del seu amo i senyor, Benet primer Rei de reis i Emperador de gairebé tota Abissínia, com resa el títol d'aquesta crònica que trametem des de Vilanova i la Geltrú, tot esperant que la boira ens permeti orientar-nos i emprendre el camí a peu al país anomenat pels maliciosos l'Austria de Mussolini.

CARACTERÍSTIQUES DEL PAIS

El país d'Albània és, si fa no fa, com tots els països que es fan i es desfàn.

A l'estiu, fa fred, i a l'hivern fa calor; la sal és amarga i el sucre és dolç. La humitat fa molt de mal als

reumàtics i la massa obrera és contrària a la No Intervenció.

Fins ací no hi trobareu cap particularitat racial del país d'Albània. Per altra banda els subsúbdits de Zogú, vassalls en línia directa de Mussolini, no són aficionats als plebiscits, cosa que els posa a cobert, de moment, de la irritabilitat sufragista de Hitler.

De moment, doncs, i mentre Adolf no disposi res més, Albània roman sota la influència d'Itàlia com roman Romania fins fa poc, i no per cert amb l'anuència del bell Adolf, el confrare de Benet.

PRINCIPALS INDÚSTRIES

Hom viu a Albània de la caça, de la pesca, i del conreu i pastoreig. També són molts, com a tot arreu, els que viuen tirant de la rifeta i altres, escoltant les ràdios faccioses.

Però la principal indústria d'Albània com a bona derivada d'Itàlia és la guerra.

Els albanesos acostumen a respon-

dre així quan hom els fa les següents preguntes:

—Què feu?

—La guerra.

—I quan s'acabi la guerra?

—En farem una altra.

Ací el Comitè de No Intervenció es guanyaria la vida com un lladre; no hauria de passar per la precària situació que passa actualment.

LES GUERRES D'ALBANIA

Les guerres d'Albània, però, són per ara petites i esquifides. Podria afirmar-se, sense témer les represelies del Duce, que Albània manté una constant efervescència bèl·lica que no passa mai de les modestes proporcions de la «camorra» o de la pendència familiar.

Allí, un ciutadà en mata un altre, el germà del mort, mata el matador i el germà del matador mort mata el seu torn el matador del seu germà i així successivament s'estableix una operació «periòdica pura» i que en

a Albània, on les matemàtiques són del tot ignorades, anomenen «vendetta».

LA «VENDETTA»

La «vendetta» és el plaer dels déus i dels albanesos, que posen cara de tres déus quan tenen ocasió de practicar-la.

Quan les famílies enfrontades en la periòdica i quotidiana «vendetta» que va delmant els seus membres són molt nombroses, la «vendetta» degenera en guerra civil, o sigui, d'invasió.

Es nomena un Comitè de la No Intervenció i de seguida el comte Ciano, gendre de Mussolini i ministre d'Estat de tots els governs d'Europa, comença a preocupar-se de l'«afaire».

LA LENGUA VERNACLA

Aleshores, el país comença, sense adonar-se'n, a parlar l'italià i Mussolini comença de fer gestions a to-

tes les cancelleries d'Europa per tal que el rei petit d'Itàlia sigui reconegut Emperador.

De moment i mentre Mussolini tria una petita democràcia que metrallar per tal de fer l'acostumat xantatge als banquers de Londres, el Duce ha decidit casar el rei Zogú per tal que faci bondat i retiri d'hora.

Al mateix temps la boda a què ha assistit el gendre Ciano en qualitat d'home bo (el que fa la vida) s'ha fet coincidir amb les converses franco-italianes iniciades per Blondel i suspeses mentre es celebren les converses anglo-franceses, que han anat a celebrar a Londres, Daladier i Bonnet.

D'aquesta manera, amb l'excusa de l'absència de Ciano, Mussolini pren pausa per veure venir i obrar en conseqüència, tot trametent avions a Franco i missatges cordials a Hitler, mentre Adolf va fent gran la geografia d'Europa i tossint fort a la frontera alpina d'Itàlia.

JA LA BALLEM

«Ciano, ciano, si va lontano!» Efectivament. El gendre Ciano a penes ha arribat ha ballat ja la reina d'Albània mentre Zogú fot «mosca» deia al seu conseller de torn:

—Veiam si em posaran «albaneses».

—Tingueu paciència; de moment no podem queixar-nos.

Mentrestant, el gendre, tot satisfet, feia el ball de ram, tot exclamant en to diplomàtic:

—Ja la ballem!

Uns minuts després els nuvis han estat desposats i han sortit cap a Montserrat, on passaran la lluna de mel.

Ja telegrafiaré des de la muntanya sacra.

PERE GALLARI

(Vilanova i la Geltrú.)

EL CAP DEL PROTOCOL DE POLONIA S'HA SUICIDAT
—D'aquest no en sabia res. Deu ésser un incontrolat.

Una processó clandestina?

Ens creiem saber la causa de la pluja de la setmana passada

La justificada fama de mentiders que tenim els periodistes, faria que l'intrèpid lector de L'ESQUELLA posés en quarantena la insospitada informació que anem a servir-li, si no cuitéssim a dir-li que és ton certa com estem ací. I per si li quedés l'ombra, ofensiva per a nosaltres, d'algun dubte, afegim: Que ens tallin el coll si mentim; i jurem davant del doctor Diego Ruiz, la veracitat del que, sense més preàmbuls, anem a explicar, amb tots els ets i uts i sense treure'n ni afegir-hi la més petita coma.

ANTECEDENTS

A sis quilòmetres de Vic i un parell de Balyenyà, hi ha un poblet conegut per Seva. Per bé que hom en grafia el nom tal com, per situar el lector, acabem de fer-ho nosaltres, tenim raons poderoses, qui sap si derivades de la psicologia característica dels oriünds del dit poble, per creure que la forma ortogràfica que li pertoca és la de «Ceba»; forma, d'altra banda, acceptada pel llenguatge popular, que, fonèticament parlant, l'anomena així, i no com, per un odiós favoritisme, l'escriu l'element oficial.

A Seva, com a la resta del fèrtil camp de Catalunya, s'hi respira l'aire revolucionari de l'hora exacta que vivim. Quan calgué, els pagesos —tu diràs, lector!— es proveïren del respectiu carnet sindical. Proveïts que ells fo-

ren, decidiren que tots els altres que vulguessin proveir-se haguessin de pagar els productes de la terra a més ulls dels que acostuma tenir la cara. Digueu-los «pagesos», i de «Ceba»!

LA INVASIO D'ESPANYA, A LA S. D. N.

—Així vols dir que només és provisional, la invasió.

UN ACORD HISTORIC

L'assemblea dels pagesos de Seva fou de curta durada, gràcies a què tots, com un sol home, estigueren d'acord que per a conjurar els estralls imminents de la secada, no hi havia altre camí que el d'una ermita propera, on calia anar en processó per a implorar la intercessió d'un sant que, pel que es veu, encara hi resideix, per tal que els camarades celestials cessessin en el sabotatge a l'economia agrícola de Catalunya.

Una comissió d'assembleistes, en representació pròpia i de llurs companys, anà a l'Ajuntament a sollicitar el corresponent permís, amb l'encàrrec que procurés, usant tots els mitjans persuasius que fossin del cas, de convèncer l'alcalde de la necessitat d'autoritzar les rogatives...

En arribar ací s'obtura —ai, las!— la nostra informació, de la qual repetim que responem amb el cap, amb el coll i amb tots els membres útils que encara podessin quedar-nos.

EL REPORTER DEDUEIX

Tots els passos i les gestions innumbrables que duem fetes per saber com respongué l'alcalde de Seva a la demanda de llurs feligresos, han topat amb l'hermetisme dels centres oficials.

Davant el nostre fracàs, hem deixat el peu lliure a la nostra febrils imaginació i hem anotat curiosament una sèrie de deduccions que hem anat fent i que concretem així:

Aquests dies, de cop i volta, i més aviat amb abundància que amb contenció, els núvols han descarregat aigua damunt la nostra terra aimada. ¿Per què hem d'ésser tan incrèduls i no hem d'acceptar que els pagesos de Seva portaren a la pràctica llur històric acord? Direu, com si ho sentíssim, que s'hauria sabut; doncs bé, ¿qui no us fa creure que ho han fet clandestinament, com pertoca en període revolucionari?

Després de les misses dels bascos i de les de la Unió Democràtica de Catalunya, no tindrà res de particular que tocant a Vic s'iniciés una etapa de manifestacions de caràcter religiós. I gens de sorprendent que el primer acte hagués estat aquesta processó de rogatives, amb banderes de la C. N. T., de la U. G. T. i de la U. de R. acompanyant un Sant Crist.

...I que, per completar el quadre, al costat del Sant Crist hi haguessin posat un parell de pistoles.

Mussolini té por com tots els pinxos

MUSSOLINI TE PORI

Mussolini, amb les mans a les butxaques com si fos talment un actor de teatre català, rumia la manera de fer còmplices dels seus assassins i dels seus procediments pacifistes «a l'aire líquid» i per tal de fer-los còmplices i coparticeps els ha assabentat del pa que s'hi dona i del que es pot esdevenir el dia de demà quan els altres pobles es decideixin a tractar el assassins amb llur pròpies armes i procediments.

Així ho explica una informació digna del major crèdit, que reproduïm d'un col·lega seriós per considerar-la més adient per un setmanari pocasolta com el nostre:

París. — Els observadors estrangers a Itàlia han pogut fer un interessant descobriment en l'opinió del país. I ho posen de relleu en transmetre les seves impressions. El descobriment és aquest: «Molts, moltíssims italians han quedat perplexos davant una frase del darrer discurs de Mussolini».

El dictador donava als senadors reunits un balanç de les forces armades italianes i explicava el mètode, segons la seva concepció, a seguir en temps de guerra. I parlant dels atacs aeris —que seran els més terribles, tenint en compte els progressos de l'aeronàutica i de la fabricació de bombes— digué textualment:

«Quant a la defensa passiva, la millor consisteix en l'avacuació dels grans centres demogràfics per tots aquells —que són nombrosíssims— que no estiguin estrictament obligats a viure-hi. «Des d'aquest moment dic que tots aquells que puguin organitzar una vida a les petites ciutats, als pobles, al camp, faran bé de no esperar que «arribi l'hora». Demà, en la realitat, tot el que pugui, per llur índole, estorbar la mobilització podria ésser prohibit tant pitjor, llavors, per als imprevisors i per als retardats.»

Els italians saben que Mussolini no parla mai a la lleugera; que si s'agafa ara qualsevol dels seus anteriors discursos no es trobarà en cap d'ells ni una sola paraula que no hagi estat meditada abans de pronunciada, ni cap advertiment que no hagi correspost a una realitat.

Per això es pregunten:

—Què volen dir aquestes paraules?

I es contesta:

—En aconsellar-nos que ens traslladem com més aviat millor fora dels grans centres ha de tenir el seu fonament.

Mussolini sap coses que nosaltres desconecem, i aquestes coses han d'ésser urgents, perquè donin lloc a un consell semblant.

Ha dit: «Des d'aquest moment». I ha afegit: «Demà, en cas de mobilització, els ferrocarrils i les carreteres ampliadés als desplaçaments de tropes no transportarien l'element civil ni les seves coses». I ha recalcat, «Tant pitjor per als imprevisors i per als retardats».

Els italians estan, doncs, perplexos. No se'ls demana una manifestació de fe o d'obediència, però sí una iniciativa personal, sota la seva pròpia responsabilitat. ¿Com posar-la en pràctica?

Per altra part també pensen:

«La guerra no deu ésser tan imminent quan encara no s'ha efectuat cap distribució de catifes antigas ni s'ha procedit a la construcció de refugis antiaeris, ni a la preparació de trinxeres subterrànies per a preservar la gent en cas d'atac per l'aire.»

Hi hagué, fa alguns mesos, exercicis d'«alarma», amb extinció d'enllumenat i desfílades de bombers; però tot això no tingué cap importància. Llavors s'aconsellà als habitants que es refugiessin a les portalades, cosa no gaire suficient per al cas d'atac. Però llavors no es creia en una amenaça de guerra.

¿Haurà sorgit sobtadament l'amenaça?

Un dels observadors afegeix que el que veïqui en aquell país des de fa uns quants anys ha pogut comprovar que la majoria dels italians no volen la guerra; d'aquí ve llur perplexitat, que augmenta en observar que el dictador no ha amenaçat ningú concretament, però que tampoc no ha fet excepcions.

—«Qualsevol que s'atrevis —ha dit— a atemptar contra els drets i els interessos de la pàtria trobaria sobre la terra, sobre el mar, al cel, la resposta immediata, decidida i activa de tot un poble en armes.»

Vostès mateixos!

Nosaltres no volem fer cap comentari, per ara.

Ia el farem el dia que se sentin les sirenes a Venècia, per exemple, que és la ciutat més lacustre que ens ha vingut a la memòria.

Allí les sirenes faran bonic totes mullades! Oï que fa il·lusió, només de pensar-hi!

— Ves, no badis, que ja s'ha acabat allò de regar fora del test.

—Lo 'Flor de Mayo' d'enguany

«AY, AY, AY!...»

El testament del darrer noctàmbul

El darrer noctàmbul barceloní s'ha suïcidat. L'altra matinada trobarem el seu cadàver a la Plaça de Catalunya. L'home no ha pogut resistir el tancament nocturn d'establiments, l'avenç repetit de l'hora, de foscor de les nits...

Dies abans l'havíem trobat, i en un moment de confidències, va dir-nos:

—El règim aquest s'ha proposat acabar amb els ganduls. Quina culpa en tinc, si sóc «vago» de professió? Jo no he treballat mai. El meu pare, no havia treballat mai. El meu avi, no havia treballat mai... Fa no sé quantes generacions que la meua família no treballa. Es algun mal això?

Nosaltres, francament, no sabíem què respondre-li. L'home continuà la seva lletania de greuges:

—Qui té la culpa de tot el que passa? La gent que, desorientada, tradicionalment ve entestada en treballar. Perquè, mireu: si Déu, en crear el món, en lloc de treballar sis dies i descansar el dia que fa set, ho hagués fet a l'inrevés, o sigui descansar sis dies i treballar-ne només un, d'altra manera hauria anat tot! Així, Déu no hauria tingut temps de fer el sol! Voleu res més terrible que el sol? A mi no m'es veu de pensar que el puc prendre, em poso malalt. I el Govern s'ha posat al cap el que ens llevem d'hora. On s'és vist avançar 60 minuts, 60, el rellotge? Què faré jo pel carrer a les set de la matinada?

L'home que no havia treballat mai, el darrer noctàmbul, gairebé ens tocà el cor. L'home abusà del nostre sentimentalisme i tirà al dret.

—¿Per què han de tancar el cafès i els cabarets? —ens preguntà—. Què voleu esperar-ne d'un règim que s'ha proposat tancar cabarets i obrir escoles? A mi, el llegir i escriure no m'ha fet mai cap servei. En canvi, quines estones més agradables no he passat en com-

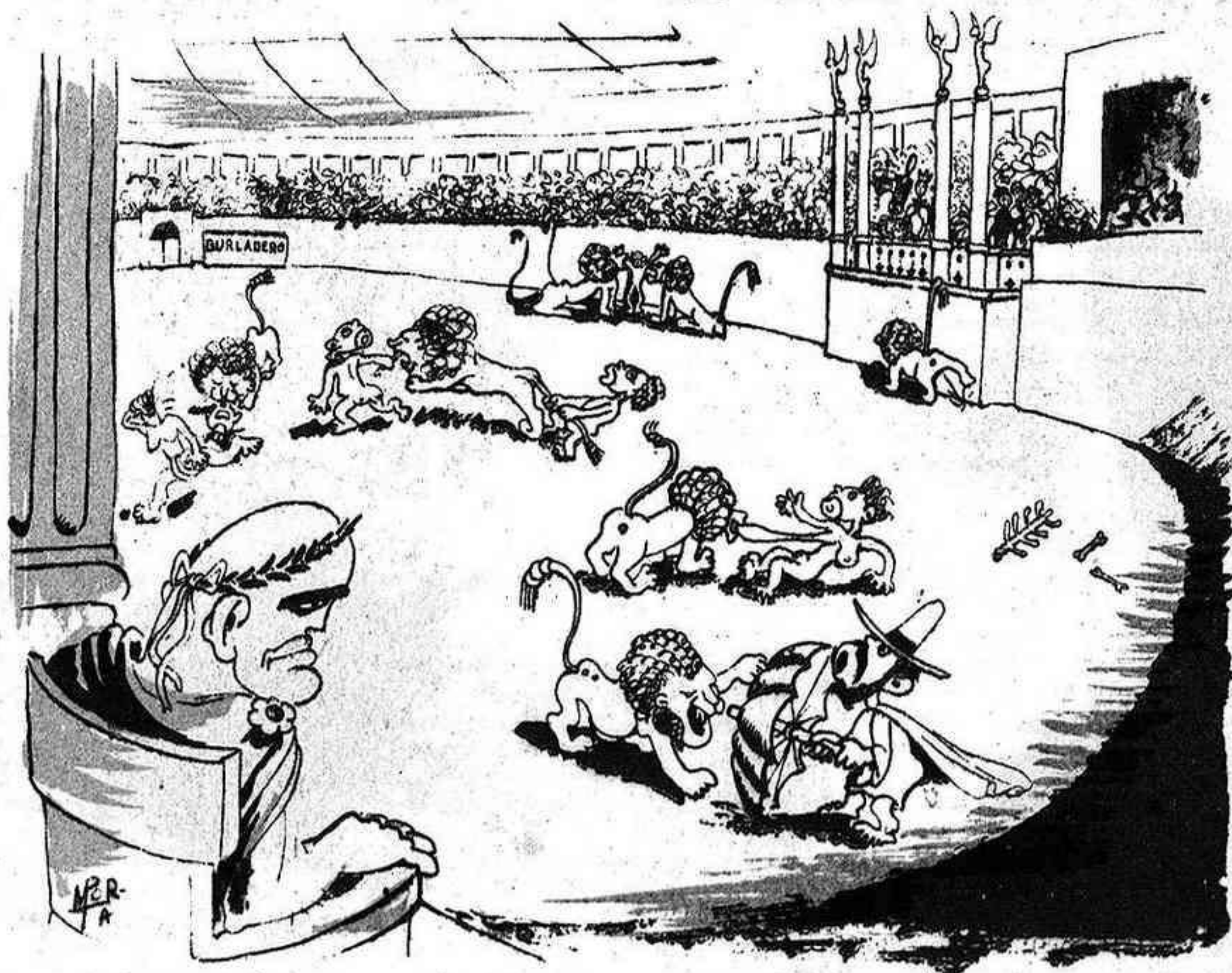
panyia de les tanguistes i de les cupleteres, aquestes dones que exercien una professió tan nobilíssima, que el poble ja deia que «ensenyaven». Però, ai, que els centres de primer ensenyament ja fa temps que estan tancats!... Ara, només deixen ensenyar als catedràtics, i a mi, francament, no em fa cap mena de gràcia el que aquests senyors ensenyin...

—Però —interrompérem nosaltres— podeu quedar-vos les nits a casa, a llegir, a escoltar la ràdio...

—Llegir? Per què, si «El Caballero Audaz» ja és mort i l'«A. B. C.» s'ha convertit en un periòdic republicà? La ràdio? Per què, si amb la supressió d'antenes, un no pot escoltar el comunicat de «Radio Salamanca»? Res: per a mi, els plaers de la vida han acabat. Només em faltaven aquests restaurants de cinc i de deu pessetes. Quina cosa més horrible, el no poder gastar vint i trenta duros per a dinar! No comprenc pas com la gent s'ho fa per a menjar per deu pessetes... I els bons conyac, on són? I els cigars havans? I les butaques del Casino, la penya amb aquells amics que, com jo mateix, no havien treballat mai. Nosaltres sí que érem benemèrits de la pàtria. Perquè, us repeteixo, tots els embolics d'ara els ha portat la mania de treballar. A l'home que no treballa, no li cal preocupar-se de les vuit hores, de l'augment de jornals, i de totes aquestes altres coses vidiòses. L'home que no treballa, doncs, és un ciutadà de primera categoria: no proporciona cap mal de cap a la col·lectivitat. ¿Per què aquesta, doncs, ha hagut d'ésser tan desagradada amb ell, perseguint-lo com a un ésser noctu, pertorbador?

Confessem que, d'escoltar cinc minuts més el nostre amic, la seva eloqüència hauria acabat convenent-nos. Per això decidírem deixar-lo.

I no l'hem vist més. Millor dit, no l'hem vist més viu. El veírem cadàver l'altra matinada. S'havia disparat un tret al cervell a bell punt que, segons l'ordre ministerial, havia d'avançar el rellotge uns altres seixanta minuts. La disposició havia estat més forta que ell. A quatre passes, el rellotge estava estrellat per terra. I, gràcies a una resta de corda, feia tic-tac, tic-tac, com si fos el darrer alè de vida del noctàmbul, que s'adreçava, amb la directa, vers l'altre món.

Restabliment de l'Imperi romà en el cas que Etiòpia sigui reconeguda.

La veritat sobre el viatge de Hitler a Roma

El Führer despista totes les conspiracions possibles i impossibles dels italians en llibertat, àdhuc de Mussolini

Importants declaracions a la premsa :: La visita al Sant Pare

Roma.—La visita de Hitler a la ciutat encara eterna gràcies als més moderns procediments d'embalsamament de cadàvers, ha estat un èxit que ha sorprès el mateix empresari de la representació, el conegut «producteur» alemany Goebbels, que s'ha encarregat d'aconseguir que en cap dels actes que s'han celebrat fos possible el menor atemptat contra el Führer.

ELS PREPARATIS I LES PRECAUCIONS

Viut dies abans de l'arribada, com ja saben els nostres lectors, fou comunicat al Govern Italià que, com que Hitler és vegetariana i no pot menjar ni beure productes làctics, seria tramesa la llista de menús que podrien ésser servits a l'Amo del Món, com li diu la seva dida que, a causa de la qüestió dels productes làctics, és seca.

Tot seguit de rebudes aquestes instruccions la cuinera del senyor Mussolini recorregué les més acreditades parades de fruites i verdures del Mercato de l'Appio (a la via Appia, naturalment) per encarregar-hi tota mena d'herbes.

El dia 29 es féu l'assaig general de la desfilada per la Via del Triomfo. En aquest acte el senyor Mussolini representà successivament el seu paper i el del Führer, cosa que demostrà un cop més la identitat de sentiments dels dos dictadors i la fortalesa de l'Eix. A la nit fou assajada l'escena d'amor després de la conquesta d'una famosa cantatriu. El senyor Mussolini representà la cantatriu i féu de Führer un poderós bastai napollità.

L'ARRIBADA DEL GRAN DIA

Finalment arribà el gran dia. El Duce estrenà per segona vegada (la primera l'havia estrenat el dia de l'assaig de la desfilada en els moments en què no representava el paper de Führer) el magnífic uniforme de Primer Mariscal de l'Imperi, que no desclurem per no ofendre els nostres lectors.

L'arribada de l'Il·lustre hoste havia estat anunciada per a les onze del matí, en tren. A les esferes oficials se sabia, però, que aquesta notícia s'havia donat per despistar i el Duce i la seva plana major anaren a l'aeròdrom.

L'ARRIBADA DE L'IL·LUSTRE HOSTE

En efecte. A les deu arribà el primer avió, on, naturalment, no hi anava el Führer. Mitja hora després arribà el segon, on també no viatjava Hitler. D'aquesta manera anaren aterrant avions d'una manera impressionant, que era una demostració de la potència aèria del III Reich, i quan la comitiva oficial comprengué que per aquest cantó no hi havia perill de cap atemptat, es traslladà a l'estació, on ja havien arribat set trens per despistar. El catorze que arribaren després, despistaren igualment els conspiradors democràtics.

Satisfet el Duce pel resultat excellent de la maniobra, es traslladà amb els seus acompanyants a la carretera de l'Eix Roma-Berlín, on foren parats tots els cotxes que passaven amb idèntic bon resultat.

EL FRACAS ABSOLUT DEL COMPLIT

Eren les tres de la tarda. El complot havia completament fracassat. Aleshores, després de dinar, el Duce, acompanyat de la seva escolta i del seu seguici imperial, del qual formava part el rei, es dirigiren novament i amb tota pompa a l'aeròdrom, on, successivament arribaren trenta Hitlers. De l'aeròdrom a l'estació recolliren deu Hitlers més que se'ls ajuntaren en cotxe. A l'estació n'arribaren només cinc. Quaranta cinc Hitlers, entre els quals hi havia segurament l'autèntic. Sembla que pel camí els conspiradors havien aconseguit matar-ne cinc de falsos, cosa que demostra la perfecta organització de la O. V. R. A.

LA VERIFICACIO DE CREDENCIALS

Un cop reunits els quaranta cinc Führers, instal·lats en cotxes blindats i aclamats per la multitud en deliri, la comitiva es dirigí al Palazzo Venezia. Els Hitlers, en correcta formació, passaren revista al senyor Mussolini i trobaren que el seu uniforme era segons les ordenances de l'Eix. Tot seguit penetraren al Palau on havia de tenir lloc la verificació de credencials per tal de saber quin era el veritable Führer.

Un a un els Hitlers anaren compareguent davant un Notari de l'Imperi i estamparen les

seves marques digitals en sengles cartulines. Tot seguit les cartulines passaren al Gabinet Antropomètric Imperial, on foren comparades amb la Vera Efigie de les marques digitals del Führer.

El resultat no es féu esperar. Els 45 Hitlers eren totalment innocents i podien, per tant, ésser lliurats al furor dels fuhricides, cosa que es féu tot seguit. El Führer, doncs, després d'una vegada més, no havia arribat encara.

L'ARRIBADA DEFINITIVA

El senyor Mussolini sortí aleshores a la porta del Palazzo Venezia a fumar una cigarreta. Al cap de poca estona començà de rondar per allí un trinxeraire en cerca de borilles i esperant la del Duce. Quan aquest la llençà el trinxa es precipità, però no damunt la botella, sinó als braços de Mussolini.

—Duce!

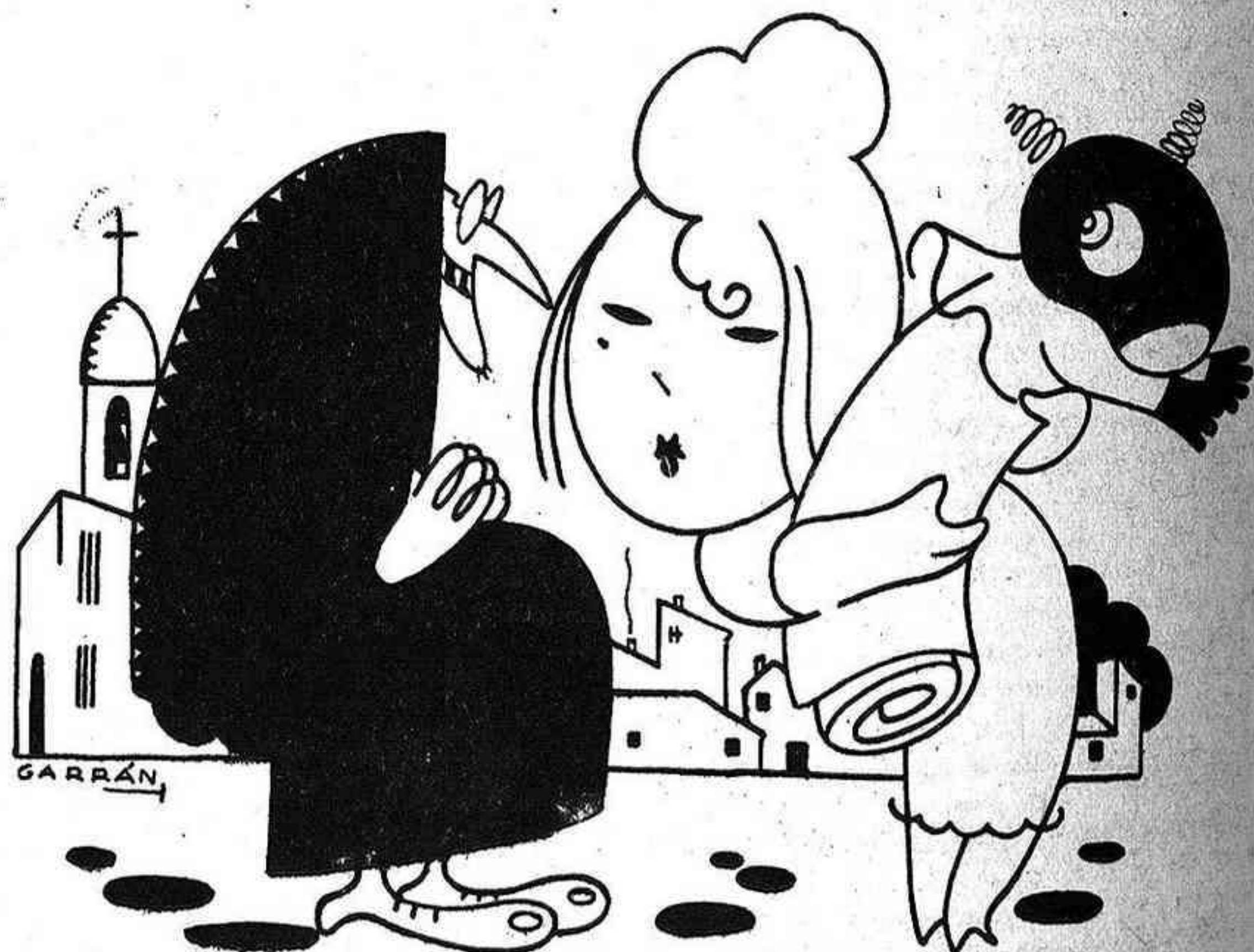
—Führer!

Foren les úniques paraules que es pronunciaren mentre es fonien en una mútua i estreta—tan mútua com estreta—abraçada.

Immediatament els dos homes d'Estat entraren al Palau i sortiren al balcó, on esperaren l'arribada de la multitud que venia a aclamar-los enquadrada per forces de la policia.

HITLER REP LA PREMSA

Quan a un senyal del Duce la multitud comprengué que li era permès de retirar-se i es retirà, els dos grans homes entraren al saló i fou anunciat que sedia rebuda la Premsa.

A L'ESPANYA DE FRANCO I DELS MÓROS

—Qui m'havia de dir que a la meua edat seria "colonitzada"!

sa i els reporters pogueren entrar a veure'l en taparrabos (els reporters, naturalment, per evitar atemptats, no Hitler).

—Bé —començà el Führer—. Preguntin el que vulguin. Ací tenen la llista de les coses que poden preguntar.

I els allargà una llista, complint, per una vegada, la seva paraula.

—Què ens en diu de la pau?

—La pau ha d'ésser la pau italo-alemanya. Oi, tu?

—Oi—féu el Duce.

—I què entenen per pau italo-alemanya?

—La pau imposada per Alemanya després de la guerra feta per Itàlia a Espanya. Oi, tu?

—Oi—féu el Duce.

—I a Txecoslovàquia, doncs, no hi haurà guerra?

—No; perquè Anglaterra no ho permetria.

—Interventint?

—No; no intervenint.

—I de les antigues colònies alemanyes?

—Perquè es vegi que no ens mou l'ambició, un cop conquistades Austria, Espanya i Txecoslovàquia, renunciariem a les antigues colònies alemanyes.

—Així us quedariu sense colònies?

—De cap de les maneres. Acceptariem les d'Holanda. Holanda és un país que no en necessita.

—I això?

—Perquè Holanda és una ficció, no existeix; li trenqueu els dics i desapareix sota el mar. I si es fes una cosa així, qui havia d'ésser l'hereu d'un país germànic com Holanda?

Oi, tu?

—Oi—féu el Duce.

—Es com Trieste i Fiume; quan eren de l'Imperi Austríac eren la Itàlia irredempta. Ara que són d'Itàlia, són l'Alemanya irredempta. I, a més, essent D'Annunzio mort... Oi, tu?

—Oh...

—Oi?

—Ooo oi—féu el Duce.

EL BANQUET

A la nit es celebrà el banquet. Brillantíssim. Tota mena d'uniformes, dames escotades; gran il·luminació. Condecoracions.

Un banquet absolutament vegetarià, com havia estat ordenat pel Führer. Però el primer plat, trigava, trigava.

—Per què triga tant el primer plat?—féu Hitler.

—Perquè l'estan analitzant al Laboratori del Partit. No fos que algun demòcrata hi hagués posat metzines.

—Oh! per mi no estigui—féu el Führer—. Jo em porto el sopar de Berlín en una fiambrella. No em fumereu pas en aquest país dels Borgies!

I tralent-se una fiambrella, com havia dit, Hitler, davant dels que esperaven el sopar vegetarià que ell havia ordenat, es menjà tres botifarres i un pollastre rostí.

LA VISITA AL PAPA

El Sant Pare, profundament disgustat, se n'havia anat a Castelgandolfo, tot dient als seus familiars:

—Si s'ha pensat que n'hi ha prou d'anar a Roma per veure el Papa... Si em vol veure ja pujarà ací dalt. Llàstima que el castell de Canossa no sigui meu, que li faria la jugada del meu col·lega Hildebrand amb Enric IV. Li faria passar vuit dies a la porta!

Però quan Hitler decidí anar-hi, com a bon catòlic, el Papa s'enterní. A més, ja no és l'hivern ni hi ha neu com en el temps de la visita de l'excomunicat Enric IV, ni Hitler està excomunicat perquè ha fet molt més que l'em-

perador alemany, i Pius XI el rebé tot seguit.

L'escena fou emocionant:

—Fill meu!—exclamà el Sant Pare.

—Papa!—digué Hitler.

I s'abraçaren, plorant.

Quan s'hagueren assossegat i després de parlar de moltes coses, el Sant Pare li preguntà confidencialment:

—Però per què havies de fer afusellar Carrasco i Formiguera, si era un sant!

—Es que els sants els prefereixo morts.

—Es clar, comprenc; morts i al calendari; els màrtirs... Però aquest Franco, Senyor! Aquest assassí!

—Es que els assassins els prefereixo vius.

La gent que puja

La guerra ens imposa un nou sacrifici. Petit, si es vol, però sacrifici al capdavant.

Els ascensors, aquestes capsetes elèctriques que ens enliraven fins al més alt gratacels amb tota comoditat —per part nostra, s'entén—, restaran aturats per a la millor administració del fluid. Això, que es una mesura de guerra encertada, haurà estat un cop ben ferm pels panxa-contents i els aimants de la comoditat a ultrança.

El porter de cada casa —nou Wotan— ha fet caure en el son letàrgic de la manca de corrent als ascensors, que dormen ara com a Brunildes del confort modern.

Nosaltres ens fem càrrec d'aquestes senyores opulentes amb cortinatges de carn i greix que arriben esbufegant, i aquests senyors que necessiten un parell d'esclaus que els aguantin el ventre amb una safata. I perquè ens en fem càrrec, els oferim diversos procediments que podrien donar solució al problema beneficiant una mica tothom, sense perjudicar ningú.

Es podria substituir el contrapès de l'ascensor per una altra gàbia igual a la primitiva, aplicant la teoria del pou. Quan una seria a la porteria, l'altra estaria al darrer pis. Aleshores, quan un senyor o senyora arriba i ha de pujar, només hauria d'esperar que en la casa hi hagués un individu que volgués baixar i fos d'un pes similar; sempre una mica més per a vèncer la resistència dels quilos del senyor que puja, però no massa, perquè si no, aquest, en lloc d'anar al tercer pis, es trobaria a l'estratosfera.

Es clar que l'ascensor no podria aturar-se ni al primer ni al segon. Tothom hauria d'anar

al darrer pis i aleshores baixar fins al seu. Sempre seria menys incòmode que pujar.

Una altra solució seria fer funcionar l'ascensor pel seu propi fluid només dues vegades al dia. La primera a la una del migdia i la segona a les nou del vespre. Aleshores, tots els estadans d'una casa es congregarien en aquelles hores i hauríem aconseguit una nova cua. Cosa molt saludable, perquè una cua ja sabem que sempre és un lloc ideal per a crear amistats, fer negocis, casaments, aprendre idiomes, etc.

Una altra solució ben senzilla seria enderrocar totes les cases de Barcelona i tornar-les a edificar només amb planta baixa.

Finalment, oferim aquestes tres solucions heroiques:

Primera: No sortir mai de casa.

Segona: Sortir-ne una vegada i quedar-se al carrer fins que s'hagi acabat la guerra.

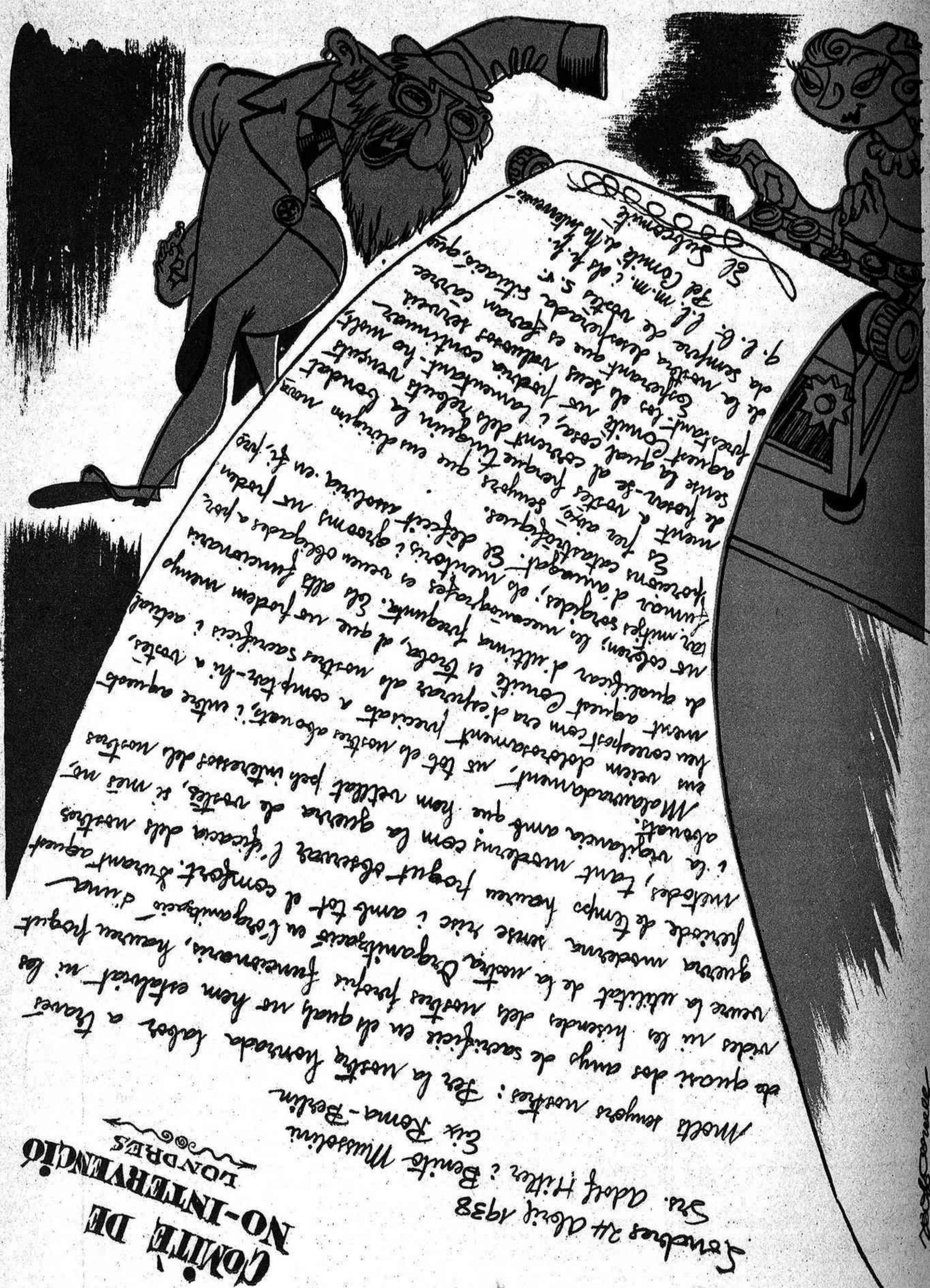
Tercera: Pujar tranquilament a peu totes les escales que se'ns presentin, i fer-nos càrrec que les guerres no es guanyen a les tombes.

De totes maneres, ja sabem que malgrat les solucions que oferim, sempre quedaran els eterns descontents, complint amb la seva negativa obligació de la queixa automàtica i esperant al Siegfried de la pau que deixondi a la Walkyria de la comoditat.

Sense contar-hi aquests, comprem, però, que pels que viuen en un setè pis, és ben trist de considerar que justament els ascensors són els únics que s'han pres seriosament la «No Intervenció».

SIR-ENA

AQUEST NUMERO
HA PASSAT PER LA
CENSURA

COMITÈ DE NO-INTERVENCIÓ
LONDRES

Senhores At: Adolf Hitler i Benito Mussolini
Cux Roma-Berlin

de quarri dos anys de sacrificis en el qual nos hem esforçat ni les
nides ni les hisendes dels nostres franges funcionaria, haurien pogut
veure la utilitat de la nostra Organització en l'organització d'una
guerra mestera sense risc i amb tot el confort. Seriam agraït
metodes, tant mesters com la guerra de vistes, si més no,
i la vigilància amb que hem treballat pels interessos dels nostres
em veiem deteriorament precaríssim a comptar-hi a nostres,
seu concepte com era d'expressar els nostres sacrificis i actuals
de qualificar d'última frequent, al que nos podem muntar
nos coloren; les maccamagrades; els alts funcionaris
horrons d'anarats; els mesters i grans obligats a per-
ment a nostres sempre que deficiències en fr. nos
de prestar-se al costat dels nostres i grans obligats a per-
acabar la qual cosa, i lamentant-ho molt,
prestant les de les nostres i grans obligats a per-
de la guerra desenvolupada situació, que
9. E. E. L. M. M. i de fr. fr.
El Comitè de No-Intervençió
El Subcomitè